

Sygn. I Ca 452/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Osowicka (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Arkadiusz Kuta

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi K. P. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt I Ca 393/17

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko Gminie M. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt IX C 3376/16

postanawia:

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 409 k.p.c. skarga o wznowienie powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Ocena zatem zasadności skargi o wznowienie postępowania musi być poprzedzona wstępnym jej badaniem, obejmującym m.in. kontrolę, czy jest ona dopuszczalna ze względu na charakter orzeczenia, czy wniesiona została w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Badając dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania sąd ogranicza się do zbadania, czy twierdzenia skargi stanowią taką ustawową podstawę, bowiem jeśli wskazana podstawa nie występuje, skarga podlega odrzuceniu z mocy art. 410 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 (OSNP 2001/4/133, lex 45294) i z dnia 23 marca 2017 r. V Cz 13/17 (Lex nr 2278330) wyraził pogląd, że „sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia,

jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi”. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (art. 410 § 1 k.p.c.).

Przeprowadzona w tak określonych granicach wstępna kontrola skargi wniesionej przez K. P. prowadzi do wniosku, że nie spełnia ona warunków decydujących o jej dopuszczalności, albowiem nie opiera się na żadnej ustawowej podstawie wznowienia.

Skarżąca wskazała na dwie podstawy wznowienia:

- z art. 401 pkt 1 k.p.c. przez uczestniczenie w składzie orzekającym SSO Ewy Pietraszewskiej, która orzekała w innej sprawie cywilnej, to jest I Cz (...) Sądu Okręgowego w Elblągu;

- z art. 401 pkt 2 k.p.c. przez nienależytą reprezentację przez pełnomocnika procesowego w sprawie I Ca (...) Sądu Okręgowego w Elblągu.

Odnosnie pierwszej wskazanej podstawy wyjaśnić należy, iż sędzia jest wyłączony z mocy ustawy w sprawach wymienionych w art. 48 k.p.c. Nie dotyczy to sytuacji, gdy sędzia orzekał w każdej innej sprawie z udziałem skarżącej K. P., za wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 48 § 3 k.p.c., kiedy sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania, nie może orzekać co do tej skargi. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Odnosnie drugiej ze wskazanych podstaw wznowienia postępowania wyjaśnić należy, iż należyta reprezentacja jest związana z występowaniem w charakterze organów reprezentujących podmioty nie będące osobami fizycznymi oraz w roli przedstawicieli ustawowych nieletnich i osób ubezwłasnowolnionych. Nie dotyczy natomiast sposobu reprezentowania w charakterze pełnomocnika procesowego, czym innym jest bowiem nieprawidłowe reprezentowanie interesów strony, a czym innym brak należytego umocowania pełnomocnika. Nienależyta reprezentacja jako podstawa wznowienia postępowania (art. 401 pkt 2 k.p.c.) nie dotyczy sposobu reprezentowania strony przez pełnomocnika procesowego, który to zarzut stawia skarżąca.

Reasumując, brak oparcia skargi K. P. na ustawowych podstawach wznowienia postępowania skutkuje odrzuceniem skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.